

2000 kilometrů tak nějak převážně po Maďarsku

(přežili jsme bez nehody!!!)

30.7. – 6.8. 2005

1.den sobota

vstáváme v 5,30

Hned první den se překonáváme se a vstáváme velmi časně. Už v 5,30. Snídáme koláč upečený předchozí den večer (zbytek si bereme na cestu) a dobalujeme zbytek věcí, vše pak odnášíme do auta. Ve dvou lidech opravdu nemáme problém se vejít. Přemýšlíme, že bychom občas mohli klidně i vzít nějakého toho stopaře.

Vyjíždíme v 6,40. Chceme se vyhnout zácpám, vedru a dorazit na místo v rozumný čas. Z Prahy se vymotáváme v pohodě, dálnice na Brno je prázdná a je chládek, takže cesta příjemně utíká. Stopaři ale žádní, zřejmě je na ně ještě moc brzo. Z Brna nabíráme směr Starý Hrozenkov – oproti původnímu plánu nechceme začít Budapeští, protože se tam o víkend konají závody formule 1. Zpestření ve formě 100 000 převážně motorizovaných diváků navíc opravdu mít nemusíme. Hraniční přechod na Slovensko je prázdný a nestojíme žádnou frontu. Cesta po Slovensku utíká taky v pohodě, až na občasný zdržující nákladák. Ale začíná být vedro, a tak kolem dvanácté (po 5 hodinách jízdy) zastavujeme ve Zvolenu za účelem odpočinku a naplnění žaludků. Krátce procházíme město, obhlížíme hospody a hrad a jdeme se najíst. Vyhrává místní pizzerie. Máme 500 Sk na jídlo i na benzín. Po jídle ještě kupujeme džus. Takže na benzín moc peněz nezbyvá. Z koupě džusu se pak stává tradice – každý den jeden džus. V autě zjišťujeme, že se voda ve flaškách, které máme s sebou, se mezi tím ohřála na příjemnou čajovou teplotu. No nasedáme a pokračujeme v cestě. Hraniční přechod do Maďarska opět bez problémů.

V Maďarsku se cestovní tempo opět poněkud zpomaluje – silnice jsou horší a také občas docela pochybujeme, zda jedeme dobře. Ale ono jo a kolem půl páté dorážíme do na mapě vyhlédnutého campu ve Szilvasváradu. Za jednu noc pro dva lidi, auto a stan chtějí 1 500. Tedy 1 500 forintů. To je asi tak 200 Kč, docela rozumné. Celkem z Prahy to bylo 620 km ujetých za 8 hodin čistého času. To je průměrná rychlost něco pod 80 km/h. Při stavění stanu nás však hned stihá první nepříjemnost – praská tyč od stanu. Vymýšlíme jak situaci vyřešit, vymýšlí i náš holandský soused, ale na nic nepřicházíme. Tak stavíme stan s prasklou tyčí. Vypadá opravdu příšerně, ale po dlouhé cestě nemáme na nic lepšího energii. Něco málo jíme a jedeme na večerní výlet do Egeru. Cestou bereme benzín. A vidíme non-stop Tesco, což nás zarazí. Během dalších cest zjišťujeme, že non-stop Tesco je v Maďarsku skoro na každém rohu. V samotném Egeru nacházíme vzhledem k večerní hodině celkem snadno neplacené parkování blízko centra a vyrážíme na prohlídku. Je to opravdu pěkné město se spoustou kostelů, malých a úzkých uliček, hradem (na kterém chtějí vstupné už jen za projití branou), minaretem a vůbec... Prostě na večerní procházku úplně perfektní. Po návratu do campu se ještě jdeme bezúspěšně pokusit najít centrum města, ve kterém je camp a nakonec si dáváme jednoho lahváče přímo v campu. Spát jdeme kolem desáté.

2.den neděle

7,00

Vstáváme brzo a dobře vyspáni. Erární elektrický vařič v campu je dobrý tak na mírné nahřání vody, ale čaj jaksi nezvládá. Proto musíme použít vařič náš. Po snídani vyrážíme na procházku údolím v „pohoří“, ve kterém se nalézá camp. Vzhledem k časnému startu jsme na cestě skoro sami. Cestu nám zpestřují atrakce jako obora s jedním muflonem a jedním jelenem, rybník se spoustou ryb, lesnické muzeum apod... V jednu chvíli ale špatně odbočujeme a asi 15 minut jdeme po špatné cestě, než si uvědomíme, že jdeme po špatné

cestě. Vracíme se zpět na správnou cestu a brzy se dostáváme do finišu, který reprezentují vodopádek a jeskyně prehistorického muže. Ta je celkem dost velká a celkem dost plná uřvaných malých fakanů s mobilama, kteří už se stihli vyrojít a zaplnit cestu. Hrůza. No ale aspoň na chvíli se jeskyně uvolňuje a tak si ji můžeme v klidu prohlédnout. Cesta zpět nám utíká rychle, vzhledem k tomu, že je to skopce. V campu krátce obědváme a balíme se. Při balení nás potkává i druhá nepříjemnost – praská druhá tyčka od stanu. No co se dá dělat.

Vyjíždíme směr Miskolc. Volíme kratší cestu malou silnicí přes kopce. Má to dvě výhody – cesta je ve stínu a rozhodně se nenudíme, samé zatáčky a překvapení. Miskolc je údajně 3. největší maďarské město s téměř 200 000 obyvateli. Při pokusu o vjezd do centra nás však odklání policie a v dále slyšíme něco jako skandování fotbalových fanoušků. Miskolc ale rozhodně první ligu nehraje a jestli hraje druhou se mi přes veškerou snahu nepodařilo zjistit, takže vlastně s určitostí nevíme co se dělo. No každopádně jsme odkloněni a centrum hledáme z jiné strany než jsme mysleli. Nakonec parkujeme celkem dobře a hlavně ve stínu!!! Prohlídka města probíhá rychle. Mají zde jakousi „pěší“ zónu, dva tři kostely a to je všechno. Dokonce ani nenacházíme žádnou pořádnou hospodu, kde bychom se mohli rozumně najíst. Naše hodnocení, později potvrzené, je, že Miskolc je sice velké, ale naprosto neturistické město. Kupujeme aspoň džus a rychle pryč.

Nabíráme směr Tokaj, kde si hodláme spravit chuť vyhlášeným vínem. Těsně před Tokají omylem špatně odbočujeme. Ale všechno zlé je k něčemu dobré a tak u jedné vesnice nacházíme celkem přijatelnou hospodu na něco k snědku. Dáváme si řízek a nějakou kuřecí roládu. Přílohu tvoří hranolky s rýží. Celkem naše útrata dělá 2000 Ft. V samotné Tokaji parkujeme kousek od placeného parkoviště a jdeme se podívat, kde by se dalo přespat. Nacházíme místo asi 500 m od campu. Naprosto utajené a přitom autem v pohodě dostupné. Pak si jdeme prohlédnout město. Teda spíš městečko. Pěkné uličky a především všude samé vinné sklípky. Pár si jich zapamatováváme na večer a jdeme se do auta trochu najíst a hlavně se přesunout na místo přespání. Pak už konečně vyrážíme na víno. Ovšem bohužel... Příliš pozdě. Tedy po sedmé večerní. Většina sklípků má otevřeno do sedmi nebo do osmi a majitelé právě ve vstřícnosti ani znalosti jazyků nevynikají. Získat litr jakéhokoliv vína je nepřekonatelný problém, mají pouze dvoulitrovky, což pro dva lidi v tom vedru co panuje je trochu moc. Ve dvou sklípcích tedy pijeme každý po 1 dcl vína a nakonec volíme „jistotu“ – velkou vinárnu na „náměstíčku“. Tato jistota má však otevřeno jen do devíti. My dorážíme v 20,45. Výborné. Aspoň se nám daří koupit láhev vína, která není dvoulitrová a posléze jí pijeme na lavičce před vinárnou. Kolem jedenácté jdeme spát.

3.den pondělí

6,00 9,00

V noci nás příšerně žerou komáři. Ani repelent moc nepomáhá. A ještě k tomu kolem šesté začíná pršet. Takže se pro dnešek poprvé pořádně probouzíme a přesouváme do auta. Tam dospáváme tak do devíti. Pak se probouzíme podruhé a definitivně. Snídáme a kolem desáté vyrážíme do Nyíregházy. Hledání místa na parkování máme malinko ztížené tím, že už je všední den, ale opět nacházíme velmi dobré. Skoro hned nacházíme turistické informace, kde získáváme mapu města. To je celkem pěkné, ale všude jezdí auta – žádná pěší zóna, což je dost pruda. Celkový dojem tak normál. Kupujeme džusík a zpět k autu.

Další naše zastávka je Debrecen, druhé největší město (opět kolem 200 000 obyvatel). Parkování hledáme trochu déle a trochu dále od centra, ale není to nic strašného. Město je celkem dobré – rozhodně lepší než Miskolc, ale opět trochu chybí nějaká pořádná pěší zóna. Taky celkem dlouho hledáme, kde si dát něco rychlého k jídlu, kromě McDonaldu nic moc. Nakonec kupujeme něco v pekárně na hlavním náměstí a je to celkem dobré. Místní park je pěkný, ale dost z ruky. Jdeme také otestovat místní non-stop Tesco, jestli nenajdeme něco čím by se dal vyspravit stan. Nic nenacházíme, tak si aspoň na doplnění sil kupujeme kousek

pizzy a nějaké jogurtové pití. Pak už jdeme bez zdržování k autu, protože se chceme ještě dnes dostat co nejdříve k Budapešti.

Cesta z Debrecenu na dálnici je opravdový zážitek. Spousta nákladňáků a provozu. Nákladňáky jsme sice už potkávali před tím, ale teď je to ještě vhodně nakombinované s opravami silnice a bezohledností řidičů a výsledek stojí opravdu za to. Na jednom z mnoha jednosměrných provozů, který řídí semaforey (které střídavě pouští jeden a druhý směr) máme červenou. Stojíme hned první před semaforem. Stojíme pět minut, deset minut a nic, pořád červená a přitom proti nám nikdo nejede... No jednomu nákladňáku dochází trpělivost, vybočuje z řady a jede na červenou. Po chvíli váhání, které bylo řádně podpořené troubením aut v řadě za námi, vyrážíme za ním. Spoléháme na to, že s nákladňákem se nikdo přetlačovat nebude. Na druhé straně zjišťujeme, že v opačném směru taky nějak prostě svítí červená a zatím se tam vytvořila dost dost hodně dlouhá fronta. Další libůstka nás potkává, když si všimáme, že proti nám předjíždí jeden nákladňák druhý a evidentně si nic nedělá z toho, že proti jedeme spořádaně v našem pruhu my. Asi hraje, za normálních okolností, moji oblíbenou hru „kdo dřív uhne je béčko“. Nakonec jsme béčka my a sjíždíme do trávy vedle silnice. No že bych to chápal jako prohru to ani ne... Uffff, konečně dálnice.

Daří se nám koupit čtyřdenní dálniční známku za 1 400 Ft a frčíme. Pohodička, nikde nikdo. Volíme optimální rychlost vzhledem ke spotřebě benzínu, nikam se neženeme a přesto cesta rychle ubíhá. Cestou obhlížíme odpočívadla (na nějakém chceme dnes spát) a stanovujeme si priority pro přespaní. Kolem půl deváté volíme jedno odpočívadlo nějakých 30 km před Budapeští. Je tam nějaká budka, na které je napsané, že má otevřeno od 5 do 12 ráno. Vůbec netušíme, k čemu je dobrá. Ale má tam takový pěkný zastřešený vchod, pod který zvažujeme, že si lehne. Vaříme si večeři a sledujeme odpočívadlový ruch, který je docela čilý. V jedné klidnější fázi přenášíme spacáky ne pod stříšku, ale vzhledem k pěknému počasí pod stromy, které nám přijdou víc kryté. To se pak ukáže jako velmi rozumná volba...

4.den úterý

6,00

V noci je hezky, teplo a komáři jsou v míře. Jinak na odpočívadle občas zastavuje nějaký divný nákladňák, něco se chvíli děje a pak zas odjíždí. No, nás se to naštěstí netýká. Ráno se probouzíme před šestou a zjišťujeme, že ona tajemná budka je plně funkční. Odpočívadlo je totiž plné aut a z každého auta vždycky vystupují lidi, jdou k budce a po chvíli se vrací do auta a odjíždějí. Zjišťujeme, že je nemožné vstát a sbalit se nenápadně, tak to činíme nápadně. Stavíme vodu na čaj a cestou na záchod zjišťujeme, že budka je jakýsi snídaňový bufet pro dělníky nebo něco na ten způsob. No my máme vlastní a tak bufet na vlastní kůži nezkoušíme.

Do Budapešti je to už jen kousíček, takže nejvíc času nám zabírá dostat se tak nějak do centra a najít nějaké parkování. Nakonec parkujeme na kraji placené zóny – ale ještě pořád ještě z té placené strany. Nic samozřejmě neplatíme. Říkáme, si, že když je to tak na kraji, mohlo by to projít. Do centra jdeme asi 20 minut a docházíme tam ještě v době, kdy město moc turisticky nežije. Postupně prohlížíme kostel sv. Štěpána, nádraží, parlament, kupujeme nějaké pečivo, jsme svědky dvou bouraček během 3 minut, procházíme infocentrum, kde se zásobujeme materiálem a dorážíme k tržnici. Ta je docela velká. Po delší obhlídce kupujeme langoš, který je nic moc a úžasný meloun, který jíme v parku před jedním muzeem a je to výborné osvěžení v již panujícím vedru. Pak jdeme narychlo pozdravit známého F, se kterým si domlouváme schůzku na večer a jdeme se osvěžit do lázní. Cestou se stavujeme v autě pro plavky a pro ručník. Zjišťujeme, že jsme pokutě neunikli a pro jistotu jsme dostali hned dvě. Žádné překvapení vzhledem k tomu, že jsme cestou městem kontrolory potkávali skoro všude. Rozhodujeme se dál neprudit a auto přesouváme asi 700 m dál na neplacené parkoviště. Pak bereme věci a jdeme do lázní. Tam stojíme frontu na lístky, která je do značné míry způsobená dost nepřehledným způsobem placení. Platí se 2000 Ft za lístek a pak se vrací

podle toho jak rychle člověk odešel. Pokud odejde do 2 hodin po vstupu, vrací se 800 Ft, do 3 hodin 600 Ft, do 4 hodin 200 Ft nebo tak nějak... No lístky kupujeme a směřujeme do útroh lázni. Zmatek nekončí, v šatně si člověk musí vybrat libovolnou volnou skříňku a převléknout se, pak zavolat plavčíka, který mu dá kovovou placičku na které je úplně jiné číslo než na skříňce a řekne ať si to číslo na skříňce pamatujete. A pak už můžete jít. Jo, jenže kam??? Nikde žádná šipka ani nic takového. Těžko říct, kde jsou sprchy, kudy k bazénům... No nakonec vše úspěšně objevujeme. Voda je... No... Teplá. V jednom bazénu 37 stupňů a ve druhém 30 stupňů. Ale je to úžasné. V tom vedru fakt parádní. Po hodině a půl končíme, dostáváme za každého 800 Ft a jdeme zpět k autu.

Tam se moc nezdržujeme a jdeme za naším maďarským známým. Ten nám nabízí přespání u něj v bytě, a my zvažujeme nastalou situaci. Rozhodujeme se nechat vše operativní. Jdeme zpět k autu (cestou jsme svědky dalšího dopravního incidentu) a jedeme na druhou stranu řeky do známým vytipované hospody. Ta je celkem příjemná. Jídlo dobré a ceny v mezích zdravého rozumu. Rozhodujeme se přespát u známého, tak jedeme k němu na okraj města. Ještě pak jdeme na jedno pivo a pak už spát.

5.den středa

7,45

Vstáváme před osmou a po půl deváté vyjíždíme. Naš hostitel nám k prohlídce doporučuje římské ruiny na kraji města a naviguje nás k nim. Těsně před ruinami se s ním loučíme a na prohlídku ruin už jdeme bez něj. Vstupné je asi 300 Ft za osobu, ale stojí to za to. Jedná se o opravdu velký komplex a je zde dost věcí k vidění. To by člověk neřekl, jací byli ti Římaní šikulové. Pak už jedeme na prohlídku hradu, který jsme den před tím nestihli. Parkujeme tentokrát legálně nějakých 20 minut pěšky od hradu. Hradní oblast už je plná turistů a dokonce skrz ní i projíždějí autobusy hromadné dopravy. Tak nějak jí procházíme, kupujeme pohledy a jdeme zpět k autu. Hodláme už definitivně Budapešť opustit.

Chvilí nám to trvá, ale při výjezdu víceméně ani nebloudíme a už směřujeme na Szekesfehefvár. Těsně před příjezdem do Szekesfeherváru začíná docela dost hustý slejvák. Tak hustý, že trvá ještě chvíli po tom, co parkujeme a chceme vyrazit na prohlídku. Nakonec přeci jen ustává a my vyrážíme. Město je pěkné, se spoustou hezkých budov, pěší zónou a parkem. Ale opět se nám nedaří najít nějakou dobrou hospodu na jídlo. Takže kupujeme nějaké pečivo a džus a jíme v nákupním centru u stolečků patřících k rychlému občerstvení. Pak už jdeme k autu a jedeme směr Balaton... Další zastávka je Vezprém. Také velmi hezké město. Oproti Szekesfeherváru má navíc i něco jako hrad, ale zase je asi o něco menší. No každopádně i tady nás trápí déšť a tak se jdeme schovat do jedné z hospod, kterých tu je překvapivě dost. Dáváme si jídlo a salát dohromady pro dva lidi, což číšníka poněkud zaskočilo, ale rychle se vzpamatovává. Než nám přinesou jídlo tak se bavíme pohledem na u sousedních stolů sedící páry a odhadujeme jak moc se právě spolu nudí. Jeden pár vypadá teda opravdu velmi znučeně. No konečně jídlo. Hlavní jídlo je dobré, ale salát je poněkud hodně skromný. Už víme proč se tak divil, že to chceme pro dva lidi. No musíme si pak ještě dát palačinku. Ta je naopak výborná. Zachraňují si pověst a dýško. Po výlezu z hospody zjišťujeme, že prší. Jdeme k autu a sotva tam dojdeme, mění se déšť v liják a solidní bouřku.

Chvilí čekáme až to přejde a dohadujeme se, kde budeme spát. Vítězí varianta, že budeme pokračovat směr Balaton a cestou se budeme rozhlížet po nějaké budce, nebo přístřešku. V dešti to rozhlížení ale jde dost špatně a tak dojíždíme až na místo, které si chce prohlédnout až zítra. Volíme variantu přespání v autě. Déšť neustává, naopak se k němu přidává velmi silný vítr. Tak silný, že auto radši ještě přeparkováváme dál od stromů.

6.den čtvrtek

8,00

Spalo se nám jakž takž přijatelně. Probouzíme se do stejného počasí jako jsme usínali. Tedy déšť a víchr. Na parkovišti žádný ruch nepanuje a vypadá to, že v brzké době ani panovat nezačne. Takže se v klidu převlékáme a snídáme. Po snídání vidíme hrdinnou majitelku stánku s langošema, že hodlá dodržet otevírací dobu 9,00. Moc zákazníků ale asi mít nebude. My popojíždíme kousek do centra vesnice Tihany. Po chvíli námaha nacházíme místní infocentrum, kde bereme nějaké mapy a ptáme se na předpověď počasí, prý pořád stejně až do neděle. No výborné... Doprohlížíme vesnici a jedeme až na samotný konec poloostrova, kde se chceme vydat po jedné značené turistické trase, abychom taky viděli něco z přírody. Spoustu času nám ale na začátku zabírá než se propleteme jakýmsi hotelo-campovým komplexem a pak stejně jdeme po špatné cestě. Časem se napojujeme na tu správnou, která má zase jiné značení než je na mapě, ale tím se nenecháváme rozházet. Po chvíli už se značené cesty dostávají do takového spletnce, který mapa zřejmě nebyla schopná pojmut, tak jdeme spíš intuitivně. Příroda taková na naše poměry spíš obyčejná, nic za čím by mělo cenu se nějak pachtit... Po dvou hodinách jsme zpět u auta a na zahřátí si chceme uvařit polévku. Zapálit vařič v tom víchru se ale jeví jako téměř nepřekonatelný problém. Nakonec se našťestí daří a polévka již brzy začíná zahřívat zevnitř naše skoro zmrzlá těla. A jedeme do Badacsony.

To by údajně měl být vinný ráj. Stačí jít do kopce a vždycky se zastavit v jednom z přilehlých sklípků na trochu skvělého a celkem levného vína a pokračovat v cestě... I když teda já bych to osobně vzal obráceně, nejdřív bych vyšel nahoru a pak teprve cestou dolů bych začal s pitím, i když zase cestou nahoru by se to dalo brát jako soutěž. Kdo vyjde výš je větší borec... No ale to sem nějak odbočil... My vzhledem k počasí procházíme pouze tu nejspodnější velmi turistickou část městečka a do kopce se pouštíme jen na prozkoumání nejbližších velmi turistických vinných sklípků, kde nakonec kupujeme 2 litry vína za 1350 Ft. 1000 Ft za víno a 350 za láhev. Pak ještě jdeme na pobřeží, odkud nás ale vítr brzy doslova odfoukává zpět do auta. Rozhodujeme se, že tuto noc chceme strávit někde pod střechou, takže vyhlížíme camp, který vypadá na to, že by nám takové ubytování mohl poskytnout. Cestou se ještě zastavujeme v Sumegu, kde by měl být velký hrad. Ten tam skutečně je, a dokonce ani ne na tak velkém kopci. S větrem kupodivu v zádech jsme tam za chvíli. Jenže bohužel, vstupné na hrad činí zřejmě vzhledem k probíhajícím středověkým předváděčkám, 1500 Ft na osobu. Vzhledem k tomu, že na celou prohlídku hradu máme něco málo přes půl hodiny se otáčíme a jdeme zase zpátky skopce. Doprohlížíme město, kupujeme džus a nějaké slané tyčinky a nasedáme do auta.

Po zhruba hodině cesty dorážíme k prvnímu vytipovanému campu. Bohužel paní v recepci jaksi neovládá ani angličtinu ani němčinu a vzhledem k pokročilé hodině už zde není nikdo jiný. Jediné slovo, na kterém se shodujeme je „camping“ a to je bohužel trochu málo. Tak tedy druhý tip... Ten nalézáme v jedné malé vesnici, kam se dostáváme po malé silnici. Bohužel je to spíš taková prázdninová ubytovna pro děti. Pám mluví „ein bischen“ německy a tak se dozvídáme, že by o ubytování musel rozhodnout herr direktor, který už zde samozřejmě není. Leda prý kdybychom měli stan, tak můžeme přespat na louce, ale ten stan právě nemáme. Ještě nám doporučuje ten camp, odkud jsme přijeli. Super... Pak ještě doporučuje další a poslední, který máme vyhlédnutý. Aspoň nás uklidňuje, že existuje. Tak jedeme. Už je to po slušné silnici tak tam jsme za chvíli. Maník taky mluví německy tak se domlouváme, že pro dva lidi na jednu noc je to za 3700 Ft, což je rozumné. Je to 4 lůžkový pokoj, ve kterém jsme dva, záchody společné pro celou chodbu. Nebýt těch uřvaných fakanů, tak je to úplně bez chyby. Ale nemůžeme chtít všechno. Dáváme večeri a pivo a zaléháme už v devět.

7.den pátek

9,00

Probouzíme se až v devět. Není nad to se vyspat pod střešou v posteli. Vyjždíme až po desáté hodině. Jedeme do Gyoru. Jedno z kulturních maďarských center a jedno z největších měst (2 non-stop Tesca vzdálená od sebe pouhých několik kilometrů). Ta velikost má však nevýhodu ve složitém probíjení se do centra a hledání místa k parkování. To nám zabírá dobrých 30 minut. Nakonec však nacházíme překvapivě velmi dobré místo. Do centra jen asi 5 minut pěšky a to ještě ze strany, kde se nachází infocentrum. Tam bereme mapu a jdeme se procházet. Opravdu velmi pěkné město. Celé centrum je pěší zóna, velmi pěkné budovy, uličky, hezký park... Procházíme se celkem dlouho. V centru je i spousta lákadel k jídlu. Nakonec v jedné cukrárně kupujeme výtečný zákusek. Další dva zákusky kupujeme v samoobsluze blízko auta, jeden z nich je takový starší a nic moc, druhý je dobrý.

Z Egeru nabíráme směr Sopron. Cestou děláme ještě dvě zastávky, jednu ve Fertodu, kde je k vidění největší maďarský zámek. Zepředu vypadá opravdu velkolepě, zezadu je zahrada, která je úchvatná o malinko méně a ze strany vypadá spíš zchátrale. Dovnitř na prohlídku nejedeme. Další zastávkou je značená cesta na vyhlídku do chráněné oblasti, kterou projíždíme. Takže opět varianta procházka v přírodě a opět nás příroda moc neuchvacuje. Vyhlídka do pole nás nijak zvlášť neuchvacuje. Ale procházka je to příjemná. Pak už je na řadě Sopron. Opět příjemné menší město s pěknou pěší zónou a pěkným náměstíčkem. V jedné uličce objevujeme prodej pizzy, tak se rozhodujeme zda pro večeri zajet do Tesca a při tom koupit i další věci nebo zbylé peníze utratit za pizzu. Nakonec vítězí pizza a ukazuje se to jako velmi dobrá volba. Za 820 Ft dostáváme velkou a velmi chutnou pizzu, kterou konzumujeme právě na tom příjemném náměstíčku. Lepší než něco pochybného z Tesca. Pak už nasedáme do auta a vzhůru do Rakouska.

Den „ušetřený“ ošklivým počasím na Balatonu hodláme strávit ve Vídni. Na hranicích opět vše bez problémů, jen musíme formálně otevřít kufr, ale žádné větší komplikace. Na první pumpě zjišťujeme jak je to zde s dálniční známkou. Minimální je 10denní za 7,60 euro. To nám vzhledem k tomu, že do Vídně je to nějakých 60 km přijde celkem dost. Z Vídně směrem na Prahu je to po dálnici jen nějakých 30 km. Takže volíme variantu bez známky. Tím ovšem vyvstává jedna komplikace, na obyčejných silnicích se nevyskytují odpočívadla, kde se dá dobře přespat. Takže hledání spaní je poněkud obtížnější. Nakonec po několika sjezdech na jiné „perspektivnější“ silnice se daří nalézt jedno „odpočívadlo“. Tedy spíš takovou rozšířenou silnici. Ale rovné místo tam je a navíc není ani zdaleka takový provoz jako na dálnici, takže dobré. Usínáme po dlouhé době pod jasnou oblohou.

8.den sobota

8,00

Probouzíme se kolem osmé a při vaření čaje jsme zahrnutí do auta náhlým deštěm. Snídáme tedy v autě. Do Vídně se dostáváme i přes občasné objížděky celkem brzo a vzhledem k tomu, že je sobota se nám opět daří nalézt výtečné místo na zaparkování. Opět skoro první na co narážíme jsou turistické informace, takže bereme mapu, vytyčujeme trasu a jdeme. Bohužel počasí je opět dešťovo větrné. Tedy ten déšť ze začátku není tak hrozný, takže si stíháme celkem dost věcí prohlédnout jen s podporou větru. Po tom, co přicházíme do tržnice podívat se po něčem k jídlu však ukazuje i déšť, že ani dnes nebude zahálet a my jsme nuceni se schovat pod střešou. Pak tak nějak střídavě popocházíme a schováváme se a přemýšlíme jakže to vlastně uděláme s tím jídlem. Nakonec vítězí varianta koupit chleba na tržnici, něco na něj v Bille a jít vše sníst do auta. V autě přečkáváme nejhorší přeháňky a jdeme na druhé kolo prohlídky. Ta trvá přibližně dvě hodiny a opět se z ní vracíme s deštěm v zádech. Rozhodujeme se, že nemá cenu to dál pokoušet a že zpět domů přejedeme už dneska. Takže ještě nějaký nákup v Bille a začínáme se vymotávat z Vídně. No je to práce, ale po chvíli úmorného snažení se daří. Poslední eura utracíme za benzín a jedeme na hranice, které překračujeme kolem sedmé večer.

Tím se skončilo naše zahraniční putování... Přespali jsme pak ve Znojmě, které jsme si v neděli prohlédli a odpoledne jsme pak v pořádku dorazili do Prahy...

Statistiky

- **Počet ujetých kilometrů** – 1 986
- **Utracených peněz** – 500 Sk + 40000 Ft + 30 Euro + 5 200 Kč = 14 600 Sk nebo 95 000 Ft nebo 400 euro nebo 11 400 Kč

Postřehy a poznámky

➤ **Policie, doprava**

Co říct o policii. Za celou dobu cestování po Maďarsku jsme žádné dopravní policisty nepotkali a tomu taky nasvědčoval způsob jízdy tamních řidičů. Když jsem jel 70 přes vesnici, tak jsem měl neodbytný pocit, že ty za sebou nějak schválně zdržuju nebo co... Dost radikální rozdíl oproti Pobaltí, kde jsme potkávali policisty 2x denně.

➤ **Jazyk**

Maďarština je opravdu divná ☺. Jak při čtení tak při poslouchání. Základní slovíčka jako pivo, víno, hospoda, pivnice, vinárna a napočítat do tří jsme zvládli, ale to bylo všechno.

➤ **Města, infocentra**

Obecně se dá říct, že čím víc na západ, tím víc byla města taková turističtější, s pěšími zónami a hospodami a parky a tak. Snad jediné město na východě, které by se podle tohoto měřítka dalo zařadit na západ je Eger. Jinak infocentra fungovala dobře všude a všude se bez problémů dala získat nějaká ta mapka města.

➤ **Hospody**

Přišlo mi, že tam opět chybí hospody takového toho našeho klasického stylu. Tj. hospody kam si člověk večer zajde na pivo a občas si dá i něco k jídlu. Někde jsme dokonce vůbec na žádné hospody nenarazili.

➤ **Žádní stopaři**

Před začátkem cesty jsem se bavili o tom, jestli budeme brát stopaře, ale nakonec se tohle přemýšlení ukázalo zbytečné. Z Prahy jsme vyjžděli moc brzo a v Maďarsku jsem nepotkali ani jednoho. Tak nevím, jestli to byla jen smůla, nebo jestli to tam spíš moc neprovozují.

Shrnutí

Až na pár drobných nepříjemností (stran, počasí, ...) to byl prima pohodový výlet a všichni, co nejeli, můžou jen litovat. Celkem nás to každého vyšlo asi na 5 700 Kč, což si myslím, že je přijatelné. Nejvíc jsme utratili za půjčení auta (4 000 Kč) a za benzín (4 000), takže pokud bysme jeli třeba ve čtyřech bylo by to ještě levnější. Takže opět povedená akce a už můžeme začít vymýšlet kam příští rok ☺.